

222. διοιγομένους δὲ ἰδῶν ἄν τις καὶ ἐντὸς αὐτῶν γιγνόμενος πρῶτον μὲν νοῦν ἔχοντας ἔνδον μόνους εὐρήσει τῶν λόγων, ἔπειτα θειοτάτους καὶ πλεῖστα ἀγάλματ' ἀρετῆς ἐν αὐτοῖς ἔχοντας καὶ ἐπὶ πλεῖστον τείνοντας, μᾶλλον δὲ ἐπὶ πᾶν ὅσον προσήκει σκοπεῖν τῷ μέλλοντι καλῶ κἀγαθῶ ἔσεσθαι. Ταῦτ' ἐστίν, ὧ ἄνδρες, ἃ ἐγὼ Σωκράτη ἐπαινῶ· καὶ αὖ ἃ μέμφομαι συμμείξας ὑμῖν εἶπον ἃ με ὕβρισεν. (b) καὶ μέντοι οὐκ ἐμὲ μόνον ταῦτα πεποίηκεν, ἀλλὰ καὶ Χαρμίδην τὸν Γλαύκωνος καὶ Εὐθύδημον τὸν Διοκλέους καὶ ἄλλους πάνυ πολλούς, οὓς οὗτος ἐξαπατῶν ὡς ἐραστής παιδικὰ μᾶλλον αὐτὸς καθίσταται ἀντ' ἐραστοῦ. ἃ δὴ καὶ σοὶ λέγω, ὧ Ἀγάθων, μὴ ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τούτου, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡμετέρων παθημάτων γνόντα εὐλαβηθῆναι, καὶ μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ὥσπερ νήπιον παθόντα γνῶναι. (c) Εἰπόντος δὴ ταῦτα τοῦ Ἀλκιβιάδου γέλωτα γενέσθαι ἐπὶ τῇ παρρησίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ἐδόκει ἔτι ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Σωκράτους. τὸν οὖν Σωκράτη, Νήφειν μοι δοκεῖς, φάναι, ὧ Ἀλκιβιάδη. οὐ γὰρ ἄν ποτε οὕτω κομψῶς κύκλω περιβαλλόμενος ἀφανίσαι ἐνεχείρεις οὐ ἔνεκα ταῦτα πάντα εἶρηκας, καὶ ὡς ἐν παρέργῳ δὴ λέγων ἐπὶ τελευτῆς αὐτὸ ἔθηκας, ὡς οὐ πάντα τούτου ἔνεκα εἰρηκῶς, τοῦ ἐμὲ καὶ (d) Ἀγάθωνα διαβάλλειν, οἰόμενος δεῖν ἐμὲ μὲν σοῦ ἐρᾶν καὶ μηδενὸς ἄλλου, Ἀγάθωνα δὲ ὑπὸ σοῦ ἐρᾶσθαι καὶ μηδ' ὑφ' ἐνὸς ἄλλου. ἀλλ' οὐκ ἔλαθες, ἀλλὰ τὸ σατυρικόν σου δρᾶμα τοῦτο καὶ

Ἀλλά, ὅταν τα λόγια του ανοιχτοῦν καὶ τα ερευνηθεῖ κάποιος φτάνοντας στο εσωτερικό τους, πρῶτα ἀπ' ὅλα θα ανακαλύψει ὅτι περιέχουν μοναδικὰ βαθυστόχαστα νοήματα καὶ δεύτερον ὅτι εἶναι τόσο θεϊκά, τόσο πλούσια σε εἰκόνες τῆς ἀρετῆς καὶ ὅτι, κατὰ μείζονα λόγο ἀποσκοποῦν σε ὅλα τα πράγματα που εἶναι κυρίως κατάλληλα για να τα μελετᾷ ὅποιος ἔχει σα στόχο του να γίνει καλός καὶ αγαθός.

Λοιπὸν κύριοι, αὐτὸς εἶναι ὁ ἐπαινος μου για το Σωκράτη: Ταυτόχρονα ὅμως, ἀφοῦ μπήκα στη συντροφιά σας, σας εἶπα καὶ για ὅσα τον κατηγορῶ καὶ για τὴν ἀγενή στάση που τήρησε ἀπέναντί μου. Ὡστόσο, δεν εἶμαι τὸ μόνο πρόσωπο που του φέρθηκε με τὸν τρόπο αὐτό· εἶναι κι ὁ Χαρμίδης, ὁ γιος τοῦ Γλαύκωνα, κι ὁ Εὐθύδημος, ὁ γιος τοῦ Διοκλή, καὶ πολυάριθμοι ἄλλοι που τους ἐξαπάτησε παριστάνοντας τὸν ἐραστή, ἀλλὰ που στὴν οὐσία ἀπεκδύθηκε αὐτὴ του τὴν ιδιότητά καὶ πήρε τὴ θέση του νεαροῦ ἀγαπημένου. Τα λέω αὐτά καὶ σε σένα, Ἀγάθωνα, για να μην πέσεις καὶ συ θύμα τῆς ἀπάτης αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ, ἔχοντας τα μάτια σου ἀνοιχτά, να διδαχθεῖς ἀπ' τα δικά μας παθήματα καὶ μη, σαν τὸν ἀνόητο – ὅπως λέει κι ἡ παροιμία- πρῶτα πάθεις καὶ μετὰ μάθεις».

Μόλις ὁ Ἀλκιβιάδης ὀλοκλήρωσε με τα λόγια αὐτά, ἔπεσε γέλιο πολὺ με τὴν εἰλικρινείά του, γιατί φαινόταν πως ἀκόμη ἦταν ἐρωτευμένος με τὸ Σωκράτη. Ὁ Σωκράτης, λοιπὸν, του εἶπε: «Νηφάλιος νομίζω πως εἶσαι, Ἀλκιβιάδη! Διαφορετικά, δεν θα δοκίμαζες ποτέ να ἀποκρύψεις ἐντεχνα, καλύπτοντάς τον με τόση κομψότητα, τὸν πραγματικὸ στόχο τῆς ομιλίας σου κι οὔτε θα τον τοποθετούσες στο τέλος τοῦ λόγου σου σαν κάτι δευτερεύον, πῶς τάχατες δεν τα εἶπες ὅλα αὐτά για αὐτὸ καὶ μόνο τὸ λόγο, για να ἐνοσπεῖρεις δηλαδὴ ζιζάνια ἀνάμεσα σε μένα καὶ στον Ἀγάθωνα, γιατί νομίζεις ὅτι ἐγὼ θα πρέπει να εἶμαι ἐρωτευμένος μόνο με σένα καὶ με κανένα ἄλλο καὶ ὁ Ἀγάθωνας να ἀγαπιέται μονάχα ἀπὸ σένα κι ἀπὸ κανένα ἄλλο. Ἀλλὰ σε πήραμε εἶδηση καὶ αὐτὸ τὸ θέατρο που ἐπαιξες με τους σατύρους καὶ τους

σιληνικὸν κατάδηλον ἐγένετο. ἀλλ', ὦ φίλε Ἀγάθων, μηδὲν πλέον αὐτῶ γένηται, ἀλλὰ παρασκευάζου ὅπως ἐμὲ καὶ σὲ μηδεὶς διαβαλεῖ. Τὸν οὖν Ἀγάθωνα εἶπεῖν, Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, κινδυνεύεις (ε) ἀληθῆ λέγειν. τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ. οὐδὲν οὖν πλέον αὐτῶ ἔσται, ἀλλ' ἐγὼ παρὰ σὲ ἐλθὼν κατακλινήσομαι. Πάνυ γε, φάναι τὸν Σωκράτη, δεῦρο ὑποκάτω ἐμοῦ κατακλίνου. ὦ Ζεῦ, εἶπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, οἷα αὖ πάσχω ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. οἶεταί μου δεῖν πανταχῆ περιεῖναι. ἀλλ' εἰ μή τι ἄλλο, ὦ θαυμάσιε, ἐν μέσῳ ἡμῶν ἔα Ἀγάθωνα κατακεῖσθαι. Ἀλλ' ἀδύνατον, φάναι τὸν Σωκράτη. σὺ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐπήνεσας, δεῖ δὲ ἐμὲ αὖ τὸν ἐπὶ δεξι' ἐπαινεῖν. ἐὰν οὖν ὑπὸ σοὶ κατακλινῇ Ἀγάθων, οὐ δήπου ἐμὲ πάλιν ἐπαινεῖσεται, πρὶν ὑπ' ἐμοῦ μᾶλλον ἐπαινεθῆναι.

ξεσκεπάστηκε. Και σύ Αγάθωνα, μην του δίνεις καμιά σημασία και οχυρώσου για να μη μας συκοφαντήσει κανείς και σένα και μένα». Κι ο Αγάθωνας εἶπε: «Μάλλον αυτά που λες, Σωκράτη, απηχούν την πραγματικότητα και το συμπεραίνω από το γεγονός ότι ξάπλωσε ανάμεσα σε σένα και μένα με απώτερο σκοπό να μας χωρίσει. και φυσικά δεν πρόκειται να κερδίσει και τίποτε, γιατί εγώ θα σηκωθῶ και θα ἔρθω να πλαγιάσω δίπλα σε σένα.

«Πάρα πολύ ωραία,» συμπλήρωσε ο Σωκράτης. «Εδώ είναι η θέση σου, δίπλα σε μένα!»

«Μα το Δία,» εἶπε ο Αλκιβιάδης, τι τραβάω και πάλι από αυτόν τον άνθρωπο! Πιστεύει ότι στα πάντα πρέπει να ἔχει το πάνω χέρι σε σχέση με μένα. Αλλά τουλάχιστον, αξιότιμε κύριε, επέτρεψε στον Αγάθωνα να ξαπλώσει ανάμεσα σε σένα και μένα».

«Αυτό δε μπορεί να γίνει! ,» απάντησε ο Σωκράτης. Γιατί εσύ ἐπλεξες το εγκώμιό μου και πρέπει κι εγώ να επαινέσω αυτόν που κάθεται δεξιά από μένα. Αν λοιπόν ο Αγάθωνας ξαπλώσει δίπλα σε σένα, δεν θα με υμνήσει και πάλι, προτού δεχθεί από μένα τον ἔπαινο;